om de Flöte på ett enda stort vattenbadan. Inkan sjunger öfver magra bofar.

Då far fan i kroppen på polkon, han far ingen ro mer i den grå stugan på hafsstranden. Amerikabiljetten plockas fram ur byrålådan och en morgon då solen nyss gått upp ur den farvel af Odelsmmet och kusar till stationen. Flickan hans gråter en skvätt och dryckt honom med bloumor, tänker kommer, några minuter förgå och allt är öfver, polken har försvunnit i kroken på väg mot underlandet och ilikan skall komma efter.

Det där säg den 18-årige Sven Karlsson uppmjeps ett par gånger i veckan tills han var så van vid det, att han inte tänkte på någon annan. Och en kvall i maj sade han till modern, under det hon kokte kvällsgröten:

— Hör I, mor, nu tror jag all tid jag har öfver till Amerikat till en annan.

Ingrid Karlsson säg på honom länge och höjde sig sedan ned. Den dag hon sa länge hade fruktat var kommen.

— Du mår väl inte illa, min gosse? Du ser så blek ut.

— Det kan väl någon af de andra komma hem och göra det, min gosse, det kan väl inte.

— Det kan väl någon af de andra komma hem och göra det, min gosse, det kan väl inte.

— Men du ser ut i ansiktet som det vore du som skulle dö.

— Men du ser ut i ansiktet som det vore du som skulle dö.

— Men du ser ut i ansiktet som det vore du som skulle dö